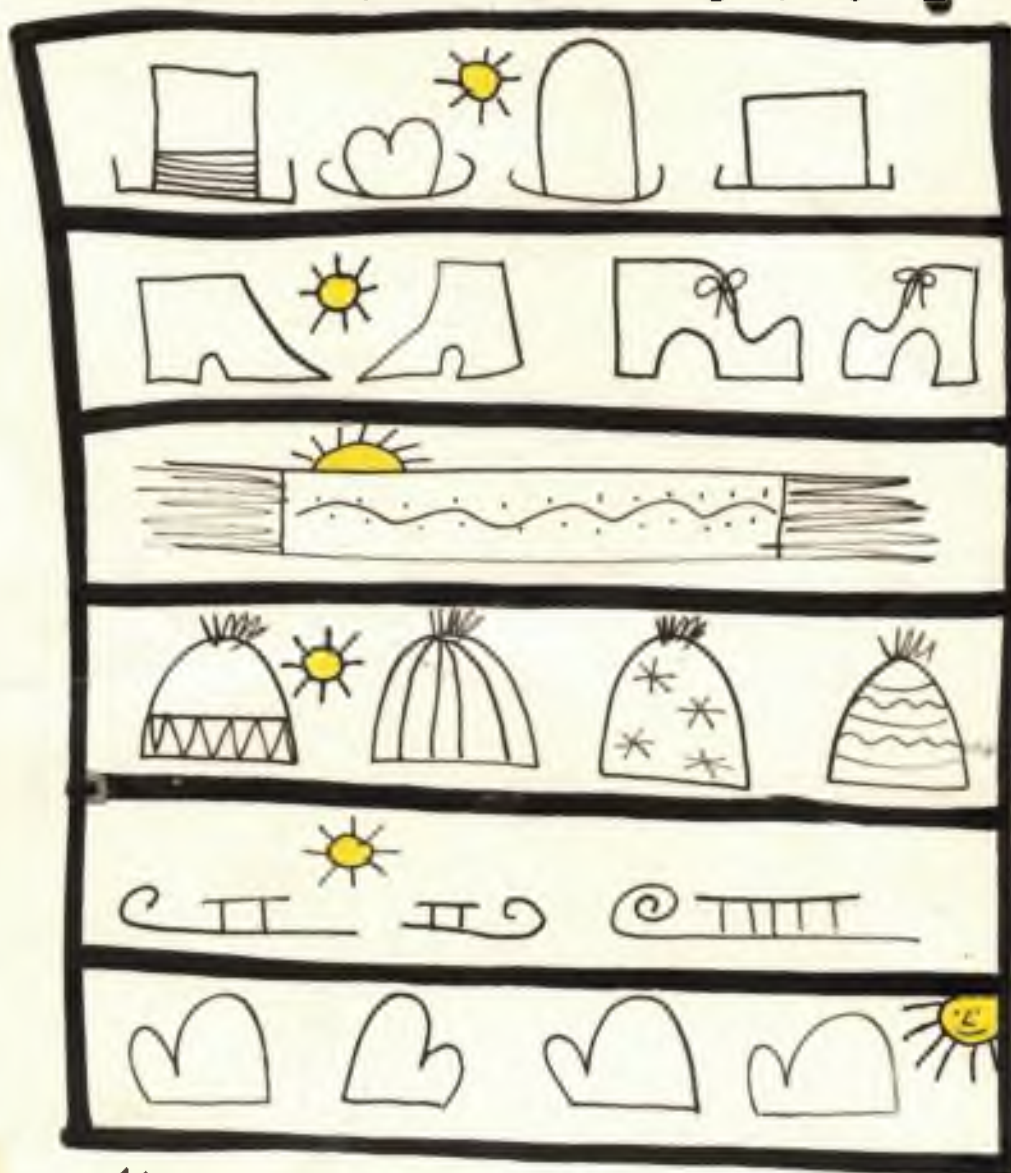
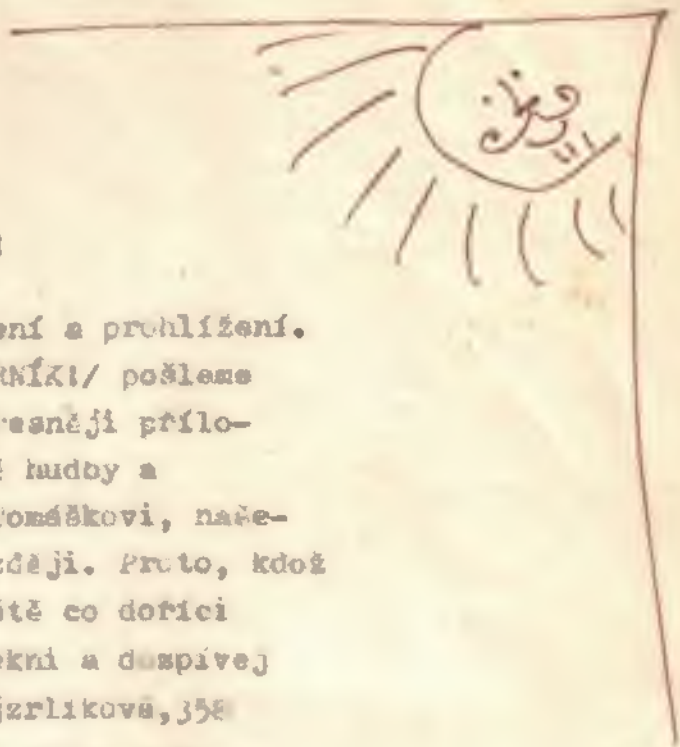

JARNÍK

AŽ K NĀM JARO PŘIJDE
I TY
VYŘIŠ SVOJE FORMALITY!
JARU RYCHLE POCTU VZDEJ,
NAVŠTIV ZIMNÍ VÝPRODEJ.

TO REMIZ

KAMARÁDEZ , KAMARÁDKO !

Posíláme ti něco ke čtení a prohlížení.
Z časových důvodů / JARNÍKI/ pošleme
ještě kus časopisu - přesněji přílo-
hu věnovanou Roku české hudby a
Václavu Janu Křtiteli Tomáškovi, naše-
mu rodákovi- o něco později. Proto, kdož
má k tomuto tématu ještě co dořici
a dospívat, tak to dořekni a dospívej
na tuto adresu : Z. Kajzrlíkova, 358
. 539 73 Skuteč. Budeme mít z tebe
radost.

AMUJ Kemiš

Pa - vysvětlení - tohleto celý bude vycházet
někdy a pokudý to bude mít jiný název
/ to bychom byli časopis pestry
a neuvádějící pořád stejným názvem/.
Č. 1. má titulní stránky a názvy dva,
protože jsme se zase nachodli. kromě
Kemiš v něm účinkují /v č. 1/ i jiné
a jiné, například traktora kreslil
Karlík.

AMUJ a rok české hudby - nezapomeňte!

Po vlastních nohou,
tj. pěšky,
na vlastních zádech
batož těžký,
vidám je čím dál častěj nyní,
jak míří k hvozdům
za Bechyní.

Nemluvní, mužní,
proští, hrdí,
už množí se i na Pobrží,
ba hlásí se mi občas,
že prý

i Šumava už má své trejpry,
své stopaře, své zálesáky,
kteří přivřenými zraky
zkoumají podle směru kouře,
zda bude krásně nebo bouře;
jdou lesem tiší jako duši,
že jelínek je nevytuší,
tam, kde se oni utáboří,
táborák jen jak jehla hoří,
když odcházejí, slehá tráva
jakoby nic se narovnává,
ještě se osmý lístek vzchopí
- už po nich nikde ani stopy ...

Oni se štítí jako moru
té hrozné éry tranzistorů
a nechtějí žít v černém stínu
měst, která smrdí
od benzínu,
po vlastních nohou odcházejí
hledat své tajné kaňony
a louky, kde se ranní mlha
na obvaz ranám v srdci trhá,
ti nebojí se v horách blesků:
hledají
Starou Dobrou Stezku

Říkáte tomu: sny a žerty,
zařaditelné...do puberty,
též atavismus ... Já však říkám,
je příliš mnoho jiných cest,
které jdou do prázdna
a nikam.

Hledejte, chlapi, dál tu svoji,
ve skalách, v pláních,
v horské chvoji,
s tou odvahou i bázní tou!
Při tom vám pomoz
Manitou.

Josef Krušar

František Vlček TREMP ÁDA

část první: Léta učednická

/Jsem si vědom toho, že příhody, které jsem prožil ve svém mládí, s trempem Ádou, nejsou, abych tak řek, mravoličné.

Jestliže je dnes s klidným svědomím vyprávím, činím tak ze dvou důvodů:

Zprvé si myslím, že mohou sloužit dospívající mládeži jako odstrašující příklad a za druhé, jelikož od té doby uplynulo téměř čtyřicet let, doufám, že činy, jichž jsme se buď jednotlivě nebo rukou společnou dopouštěli, jsou promlčeny.

- Abych začal od začátku.

V době, na kterou vzpomínám, byl trempink ještě v plenkách a pro většinu lidí neznámým pojmem.

Začínal jsem tedy jako skautík.

Na přání rodičů, kteří zatoužili po tom, aby se mi dostalo, v klackovitých letech dospívání, pevného vedení a junácké výchovy se základy Woodcraftu neboli Lesní moudrosti.

Nebyl jsem sice při tom, ale domnívám se, že můj otec, zámečník ve Škodovce, jak se u nás ve Škvrňatech říkalo nynějším závodům

V. I. Lenina, vyjádřil své přání poněkud jednodušeji. Asi takto:-

- Tak se mi zdá, mámo, že ten náš kluk se začíná chytat těch nejhorších šlengrů a že je na čase kapánek ho usměrnit, abysme ho nemuseli řezat potom, až bude velkéj a nebude už to nic platný. Já myslím, abysme ho dali do skautu. Tam se taky vyvzteká a bude mít dohled. Co myslíš? - Maminka vyjímečně myslela s otcem shodně a tak mne dali do skautu.

Teoreticky jsem měl vstoupit do oddílu vlčat, vyrůstat pod vedením zkušeného, staršího druha a s hochy stejného věku, po čase přejít mezi junáky a nakonec se stát roverem.

Praxe však byla poněkud jiná.

Málo početný škvrňanský oddíl musel být, bez ohledu na stanovy, organizován systémem venkovské jednotřídky. Všechno pohromadě, jako brambory ve sklepě.

Jelikož jsem přišel poslední, byly už také rozebrány všechny funkce. Oddíl měl svého náčelníka, podnáčelníka, rádce, podrádce, vůdce, podvůdce, vedoucího junáků, zástupce vedoucího junáků, vedoucího vlčat a zástupce vedoucího vlčat. Celkem deset členů: Se mnou jedenáct. Já jsem byl jediný veškeré mužstvo. Byl to zvláštní pocit, ale zvykl jsem si a později na vojně, když při bojové přípravě oznámil řídicí cvičení: - Desátník aspirant Vlček.../- - Zde /-

-... supomaje kulometné družstvo v palobném postavení! - už mi to ani nepřišlo.

Byl jsem tenkrát malý, tlustý hoch, takže na konci pochodové řady našeho oddílu jsem vypadal jako, kopací míč, na který si někdo odložil skautsky klobouk. Později jsem připomínal postupně hřib špičák a ke konci své skautské kariéry, bedlu jedlou.

Bylo to zapříčiněno tím, že rozkasy, jako v každé řádně organizované společnosti, se přenášely shora dolů a u nás ta převodová páka končila. Tím pádem také na mě zbyla veškerá práce.

Zpočátku mi to ani moc nevažilo. V oddíle totiž existoval určitý pobídkový systém. Poslali mě například s kotlíkem pro pivo. Indiánským klusem. To znamená Padesát metrů klus, padesát metrů b.h. Strídaně. Když jsem se vrátil, stopnul mi bratr náčelník čas, podnáčelník mi sáhnul pro kontrolu za uši, jestli jsem se zapotil a na návrh oddílové rady mi byl udělen odznak běžce, malý černý mokasin v bílém poli. Obojí vystříženo z tenké plsti, aby to moc nestálo.

Nebo mě poslali pro zelí. Od lesa k poli plížením. Za dvě hlávky a tři košťály jsem obdržel odznak bylináře druhé třídy, zelený javorový list na žluté půdě.

Jednou, když za funkcionáři oddílu přijela na tábor děvčata, jsem dostal zvlášť obtížný úkol: Vyhledat stopu vysoké, zakreslit jí ve skutečné velikosti a určit ze stopy druh i pohlaví zvířete. Stopy jsem našel v nhlinitém břehu potoka, u brodu. Byly dvě, každá jiná, obě čerstvé, ostré. Protože byly větší než stránkyněho notosu, přikryl jsem je lopuchovými listy, aby na slunci neoschly a vydal jsem se nahoru do Nečtin pro kresličku. Paní poúmistrové však v krámku papír neměla. Koupil jsem tedy dvě kila sádry a stopy jsem odlil. Sádro jsem rozdělal ve svém skautském klobouku. Byl od té doby sice trochu tvrdý, ale zato krásně držel formu.

Jednu z těch stop jsem bezpečně určil jakožto šlápěj pravé holinky hajného Karáska, samce, druhou jako otisk levé zadní nohy jeho krávy, samice. Všechno na základě pozorování. Pozoroval jsem totiž Karáska, jak tu krávu marně honil po louce a chytil ji teprve u brodu, když pila a nadávala pozor.

Ta honička se opakovala pravidelně, denně. Cesta z pastvy do Nečtin, vedla totiž krkolomným úvozem do příkré stráně a starý Karásek byl špatný na dech. Proto vždycky čapnul krávu za ocas a nechal se od ní vytáhnout nahoru. Z chování krávy jsem usoudil, že se jí to nelíbí. Za splnění tohoto úkolu jsem dostal odznak stopaře. Nejkrásnější ze všech. Bylo na něm v modrém poli bystré oko, jako měl na své firmě detektiv Karlík. Odlietek kravského kopyta, po návratu z tábora, natřel kronikář oddílu leštěnkou na kama a pověsil na stěnu klubovny s nápisem: "Stopa staré losí samice".

Postupem doby jsem měl těch odznaků i povinností dost a právě v tom čase jsem se poznal s Ádou.

U Plzně je zalesněný kopec s rozhlednou, zvaný Krkavec. Na tomto kopci se mělo odbyvat jamboree - výroční skautské shromáždění, slavnost s prosloven, odměnami, ukázkami dovednosti, jako je lasování, signalizování, zapálení ohně jednou sirkou, stavění celt a indiánského wigwamu.

Pro čestné hosty a jejich dámy, rozhodli se organizátoři podniku vybudovat v lesním zákoutí dva záchodky z bílých kaolinových cihel. Ty cihly přivezlo auto, vycypalo je pod kopcem a nahoru kam se nedalo vyjet, jsem je vynášel, po pěti kusech, spolu s několika dalšími skautíky, kteří měli tu samou hodnost jako já.

V půli kopce byla zahradní restaurace, v níž seděl Áda. Znal jsem ho už tenkrát jako prvního trempa na Plzeňsku. Všem jenom z dolechu a od vidění. Byl dlouhý a námluvný, protože v řeči trochu sacrhoval. Později, když jsem se s ním vzájemně skamarádil, jsem poznal, že je to spíš přednost než vada. Áda totiž, právě pro ten defekt, se vyjadřoval co nejstručněji a než něco řekl, dobře si to napřed rozmyslel.

Pozoroval nás, jak se pachtíme v tom horku, kolem plotu hospody, nahoru dolů, bez ustání jako Ferdové Bravencové a když jsem šel kolem něho asi popáté, zvednul sklenici s pívem:

"N-nemáš žížen b-budulínku?"

"Copak o to" řekl jsem po pravdě, "ale napřed musím odnést ty cihly"

"Proč?"

"Protože ..no, protože jsem skaut"

"B-bratr náčelník není skaut?"

"Je."

"Proč se tedy ulejšvá?"

"On se neulejšvá, on dělá zase něco jiného."

"J-jo? A c-co?"

"No ...on nám dává rozkazy."

"I-to jo!" řekl Áda, dopil a přiklopil prázdnou sklenicí čmeláka, který lezl po stole. Lekl jsem se, že ho chce zabít:

"Nezabíjejte ho..."

"N-nebuť..." uklidnil mne, kdyžbral opatrně a něžně čmeláka do dvou prstů:

"C-co myslíš, mají medáci t-taky rádi přír du?"

"Proč by neměli"

"A myslíš, že by je bavilo stavět hajzlíky pro nějaký p-padoury?"

Shora na mne volali.

"Nezlobte se, já už musím jít"

"Řekni, že je ti špatně od žaludku" radil mi Áda upřímně
" a vykašlí se na ně"

"Když já neumím lhát ...a dostal bych důtku"

"Ty se bojíš důtky?" užasl, "a medáků taky?"

"Medáků ne"

"T-tak pojď blíž, pocem"

Naklonil jsem se k němu přes plot a Áda mně dal tím čmelákem žiha do nosu jako když píchá injekci.

Než jsem donesl cihly nahoru, měl jsem nos jako zárovku. Bratr náčelník mě poslal do restaurace, aby mi píchnutí ošetřili čpavkem.

Vrátil jsem se k Ádovi, který mi beze slova podal pivo, jež mu prá hostinská donesla.

Ta chvílka, kdy jsem ponořil svůj horký nos do chladivé pěny, byla mezníkem v mém životě. To byl přesně ten okamžik, kdy jsem přestal být skautem a stal se trempem.

Protože jsem však nepřestal nosit svůj špičatý klobouk, přišli na to má starostliví rodičové až asi za pět let.

----- pokračování příště -----

Z knih

E. T. Seton - Rolf zálesák

Nesnáz tě potká jen proto, aby tě přinutila napnout všechny síly. A když vykonáš vše, co bylo v tvé moci, zachovej klid a čekej. Všechno jistě dobře dopadne.

Zabloudíš-li, neztrácej hlavu. Zabloudilý člověk nezemře nikdy hladem, ani nezmrzne. Ale strach ho zahubí. Neboj se, a všechno dobře dopadne.

H. D. Thoreau - Walden čili život v lesích

Duše se osvobodí o samotě, aby si sama mohla klást otázky i odpovědi. Nejlepší místo pro každého je tam, kde právě je.

Být trpělivý jako příroda.

Kdo jde sám, může vyjít hned.

Žít volně a bez závazků. Báseň stvoření zní nepřetržitě, ale málo je uší, které ji slyší.

Každý by měl jít vlastní cestou za svou Polárkou.

Být prostý a zdravý jako příroda.

Nevěřme ničemu bez zkoušky.

Moderní člověk žije ve stálé úzkosti a napětí. Zveličuje důležitost své práce.

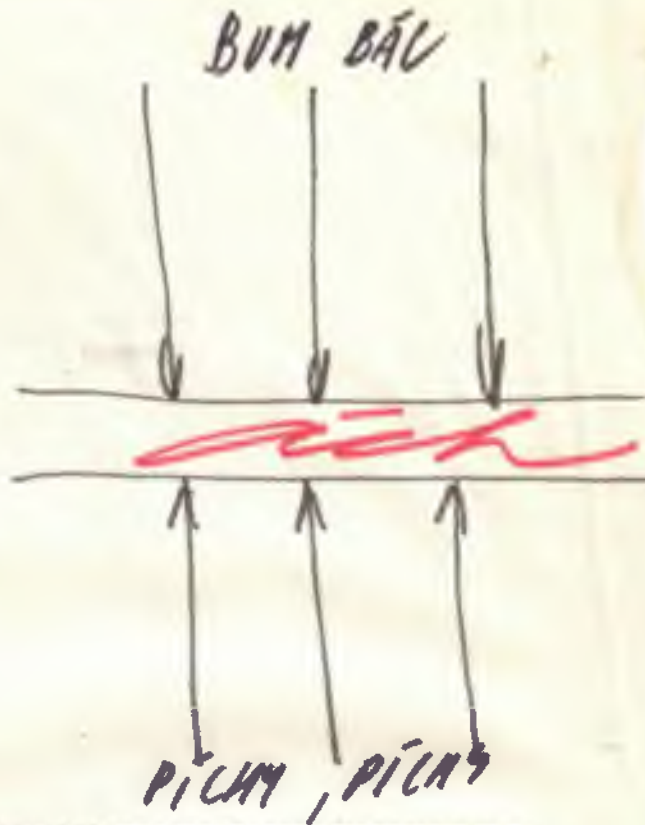
DIVOKÝ ZÁPAD JIRIFICKA

Toužil jsem kdys psát o životě
a o své vnitřní tragice
a taky, že i v Dolní Lhotě
jsou lidé smutní velice.

Pak jsem však na Divoký západ
odjel do lůna přírody,
což má, jak jistě ráde chápat,
ty nejrůznější výhedy.

Neříje se tu sice lehee,
krajina je to prokletá,
nikde ti tu však aspoň nechce
vsítí to, že jsi poeta.

Přemýšlíš leda o tom, kde tě
zákeřně v noci nožem bod,
a netoužíš psát o životě,
když ti jde pořád o život.

Nikdy jsem nestřílel na žádného
"rudocha",
"černocho",
"mulata",
"mestice",
atd...

Vždycky to byl pro mne v první řadě člověk, jako jsem já.

Když slunce svítí ve dne,
mně zdá se o té jedné.
Když v noci září hvězda,
mně o mé Mary se zdá.
Už měsíce se souším,
a po své Mary touším.

Jednou se k ní však vrátím
a pořádně ji zmlátím.
A až ji řádně zmlátím,
pak zase sem se vrátím.
A budu se zas soušít
a po své Mary toužit.

Jistý Lawrence Smith se Seatlu, mládenec s ^{koká zaječ} proslulými kanibalskými
sklony, měl strašně rád játra. Není tedy divu, že byl jedním
z neaktivnějších členů místní odbočky Ligy proti alkoholismu.

Johnymu Merudovi, Rosenberg-Texas

Až jednou umřu, na mém hrobě
bude stát: byl to lump,
měl mikrob velikášství v sobě,
ten odchovanec žump,
žil absolutně nemorálně,
pil, znásilňoval, krad,
každému dělal všechno schválně
a dopustil se zrad,
probendil vlastní šeně věno
a neštítíl se lhát.....
Budiž mu ale odpuštěno,
neboť to dělal rád.

Krásné čtení o živočiších /pro jevné, němé čtenáře/

Zuzana Remšová

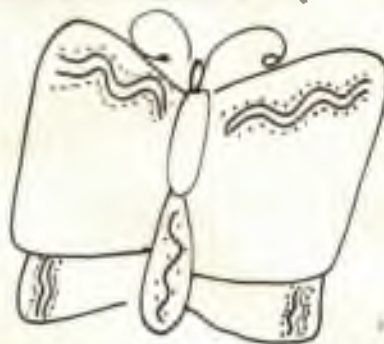
Ty, který dýcháš na dělátko, šedivý oslíku, vzpomínáš, jak jsi i na mě dýchával za vychravých noci, když jsem ještě bloudívala sama - tak sama. Tvůj dech byl konejšivý, že se sě podobal dlaní mého milého, a tvé nosdry byly měkounké. Bratříčku tichý a pokorný srdcem, to jsem ti, kteří nikdy nebyli dětmi, se nám možná smáí. To jsem ti, kteří nikdy nepoznali, jaké my se sdají neuluvňátku usínajícím: za hvězdno noci tváří v tvář svíratům a ptáčím.

Motýle, kněiko bílá, klepu u tvých dveří.

Přínalouvám se na pět kopretin a na kapku medu, na alunovní paprsek a na vlastevčí křídle blankytu: otevři mi bránu louky!

Tnaví na růže na mě podvečerní římsy je tvoje krev, bříčku, v sréni.

Chladno a sedá na slepené srsti a pod dvěma víčky navždy zhasínají dvě se srdátek země, kterou hledáme.

Pavouku, poustevníčku, proč se tě lidé bojí?

I docela lehkým fouknutím bych tě shodila z římsy, i velmi opatrná dlaně ti může ublížit.

Kterosi dětákové srdce tě chtělo ochránit a začalo se říkat „pavouček pro štěstí.“

Ale pronásledují tě dál.

dál ničí tvé křehké zradlové sánky dřív, než je opustíš,

dřív, než je zanese prach.

Pavouku, proč si tě lidé obklíví?

Proč si tak neuvěřitelně málo pamatují z dětství.

Les je jako struna napnutá než praskne
na jaře když schází pozdní sníh
Poslední kmen položí se, mlaskne
kládu táhnou bujní koně na saních

Dřevorubci seberou své nářadí
naposledy loupák o kmen zavadí
Poslední z nich zvedne pilu Stihl
všichni začnou zpívat ze všech sil

Skončili jsme zase jednu sezónu
teď si dáme pivo v našem salonu
všechny historky se znovu proberou
budeme mít zas náladu veselou

Pověsíme arbajt saku na hřebíky
žena musí přišít zas nové knoflíky
aby bylo dobré zase znovu na podzim
až ho znovu náležitě propotím

Verbák, klíny, měrku, všechno uschováme
aby se nic neztratilo dobrý pozor dáme
Contra Stihlku na metrovkách občas projedem
jak to jen já s mojí pilkou dovedem

A až podzim přijde zase na šumavsky kraj
trhnu šňůrou, zařvu "A teď pilko pěkně hraji!"
Škytne, zařve, poposkočí, řetěz se zase roztočí
Dojetím nám vlezou slzy do očí

Padaj stromy, paseka je, vyděláno máme
tak si aspoň jedno pivo na Bouchalce dáme
při jednom však nezůstanem to není pro nás
ráno půjdeme mezi stromy tvrdě makat zas !

Pavel Havlena věnoval lp 72 Pseudolovi

KNIHY

Byly a jsou můj nejbližší svět.
Už jako kluk jsem vášnivě čet.
Roztrhají se časem, nevadí,
hlavní je, že věrné jsou a nezradí.
Co hoch jsem nejvíc básně v lásce choval.
Pak krásnou prózu jsem si zamiloval.
A dnes, když nešlapu už jak jsem šlapal kdysi,
ze všeho nejraději mívám cestopisy.
Po světě cestuju a bez pasu,
na krásách dalek všech se popasu.
Sem tam mne potká pohled očím známý
a hlavně: potíže nemám s devisami.
I do kosmu zaletím zbaven tíhy.
Zázračný koberec jsou tyhle knihy...
Ach za co všechno knihám vděčen jsem.
Hlavně že nežiju jen jedním životem

jiří zhor /vl. jm. dr. Jiříš pošva/

TRO TRAMPSKEJ POTĚR (OD PUBERTY NIŽE)

NOČNÍ POTLACHOVÝ RÝMOVANĚLO

To se to vozejvá
to se to nese,
když trampí dělaj
potlach v lese

To se to huláká
to se to žve,
když hajný sou doma
trampí maj pře

ROZPOČÍTADLO

Já mám hlavu,
ty máš hlavu,
voba dva sme hlavatý,.
My se máme,
že je máme
nikomu je neprodáme,
protože je rádi máme
naše hlavy kulatý
naše hlavy moskatý.

KDE BUĎOU DNĚS TRAMPI SPÁT ?

Hou, hou
trampí dou
špínavý sou
srděj sahlou

Hou, hou
za vedou
za loukou
zelenou
za lesan
berovým
pod keřem
hlečovým
na mechu
voňavým
spatí ~~na~~
budou

TADY

Ulu

PIFÍKŮV SONG

Milan Emil

Na kraji lesa u silnice
na stromě rostla slivovice
trochu jsem natrhal do čepice
ještě mám na zádech jitrnice

Každej den pival dva metry piv
tři metry potom do dálky pliv

Za stromem totíž různolící
stál statnej hajnej se sukovicí
za vocas chyt sem mu jalovici
a prchal před ním přes vesnici

Každej den.....

Tam u požární^{le} zbrojnice
cpali už šutráky do houfnice
náčelník hasičů cloumal spouští
povídám, krávo, co to zkouší?

Každej den.....

Kráva jen táhle zabučela,
když rána táhle zahučela
jelikož však jsem měl silné prádlo,
tak mě to kamoní ledva škráble

Každej den.....

PIFÍK A JEHO PRÁDLO
ÚSPĚŠNĚ ČELÍ NDUPNICI

a) TRONVÍREK
s LAMPACI

b) TILKO

Jen jsem zved hlavu
vod krajnice
koukaly na mne dvě
krasavice
povídám dámy, sem se vyfik,
ze zdejší osady jsem
tramp Pifík

Každej den.....

Pojednou kráva vokem loupla,
na nohy stoupla, silně psoukla
do ticha řekla lidským hlasem:
když seš ty tramp, já jsem
praše.

Každej den.....

MED JE ZDRAVÍ

Někdo ti tahá za nohu
ty jen zamručíš
otočíš se
a chrápeš dál

Někdo ti šiará
stéblem pod nosem
a vykouslí slost
na tvých rtech

Nespokojen vylezeš
- sláma ti kouká z hlavy -
otřeseš se
a řekneš:
„To jsem se krásně vyspal!“

M B D

Prosinec 1973

Do ticha šepotu
do proklínání boha
sazněly kroky
kroky,
ješ nikam nevedou
Šly a mlčely

Říjen 1973

Med

Představte si lidičky
Meda na Brdech v Lucerně,
jak se otočí a chrápe dál,
když ho někdo zatáhá za no-
hu. Hledej nesmysl! To by spíš
zařvel vzteky, aby měl ten je-
ho bůh proč klít. /Pokud se
do jeho role sám nevtírá/.

PIFÍ K

TOULAVEJ TRAKTOR

Potkal jsem ho náhrou.
nebyl moc krásnej
v lese řval
dyž uháněl si cestou svou
a vypadal,
jak by se smál.
Plechý měl celý vorezly
a já si řek
- tohle je nákej divnej fór
tak sem se na něj podíval
z blízka. Voči mu estě svítily
nákejma téma voltama
a vohant sebou volně třískal
jak ho holt napadne. Uhání
po cestě brdský. Čas na spaní
dávno už někde potratil
do jízdy píničku si píská,
jak dřou mu všecky ložiska
v tom dávno zašlym, starým kole.
Pneumatika s hlinou z pole
taky už zrovna nová není.

Z motoru vozvalo se klení,
ať mu prej do cesty nelezu
a zvošanu pod kopcem dole
nebo si revma vodvezu
tak jako kdysi chýtil von.
Pak vyloudil podivnej tón,
rozjel se k nejbližší benzínce
- no tak se kousek povezu.
Zastavil.

Chlástá. Vožrala starej.
Dnes ti to sedne, no tak se nalej
ať nejezdíš moc rovně tady.
Kde budeš spát? Jo do vohrady
potulný traktory neberem
tak jezdi dál a nelez sem
kde vodpočívaj precující.
Zatroubil na svý druhy spící.
Do lesa vodjel.
Zaparkoval.
A chrápal, ať se třásela zem:
HOULA /Brdy/

KAMARÁDSTVÍ

Rescuovaný hvězdy
Úspory ticha toku petoka
Diskrétní oddech slunce
Srdeční panika
Lživá slova lži
Stereomonology
Zašlápnutý pochod života
Kašeny bez konce
Kamarádství
Kluk a holka

PIFÍK

VONĚLÝ TĚMA

STARÁ CÉ!

Bylo to setva pár desítek kilásků vod meji postele. Kolem voněly kytky, vobloha byla slepená z reklamních prospektů ČEDOKU lákajících na přepychovej víkend, von pořád jen sám/ sebou jeden / ve svý potný koupeli a už si začínal myslet, že ten libej pach, kterej ho tak náhle přepadnul v blízkosti VITANY, závod 0,05 Smradočuchy, jsou klobásky podlejvaný alikem. Ostatně to by nebylo ani tak velký haló. Jenomže taky sarděla /a to docela/ hnědá břečka s podivným náravem vůbec ne českého původu /kdoví kterej chytrák tyhle jána vymejšlí/. Totiž jmenovalo se to Maggi. Ostatně to ani nebylo tak důležitý, protože von stejně sales do putyky, která měla místo označení hospoda napsaný nad dveřma STARÁ CÉ. Někdo tomu asi zase nerozuměl..... Jenže von duchapřítomnej po tomhle nápisu ani moc nekoukal, dyť vokole jich bylo víc a čitelnějších, jako třeba: Místní odbočka ČSČK, Svaz požární ochrany, Pošta, MGV, a navíc tam šlo taky peří na dračku. Vešel teda dovnitř, pozdravil hospodákýho, kterej si ho pořádně přeměřil pohledem, protože tramp ho vytrh vod vokopávání arkve, uchopil v rohu motyky a pravil: „Včera sem dál přečas, starej nám teda dneska pastil domů dřív, sbalil sem vercajk a celej den s vám tady dneska bude hrát, šáfe. Dyk já bych už kvůli těm pracovním pátkům málem zapomínal, že, že sem se narodil pro trampů“, pak vytáh ešus, dal si pivo, k tomu si poručil baterie do DOLLY /byl přece ve Starý Cě/ a sed si a začal hrát.....

PIFÍK

JAK PŘEDPOVÍDAT POČASÍ

Jistě jste se leckdy a leckde setkali s kamarádem, který dovedl odhadnout stav počasí v příštích hodinách a dnech. Jestli jste mu jeho schopnosti záviděli, tak už nemusíte. Po přečtení tohoto pojednání to budete umět taky a líp.

Důležité je si uvědomit, že žádný člověk počasí předpovědět nedovede. Určuje ho podle různých přírodních úkazů, např. vlaštovky létají nízko, psi žerou trávu a pod. Jde o to, aby se ostatním kamarádům zdálo, že zrovna vy to umíte jinak a zasvěceněji. Budete-li se držet našich pokynů, dokážete to lehce.

Málokoho zajímá, jestli bude zítra vítr foukat zleva nebo zprava. Předpověď počasí omezíme jen na deštivo a slunečno.

Usuzovat z obrovského mračka, který se na nás valí, že bude pršet je hloupost. Každý si to může odhadnout sám.

Rovněž nemůžete tvrdit: „Dnes ve dvě hodiny bude lejt,“ nebo „Pozítří se půjdeme koupat, celé odpoledne bude svítit slunce!“ Výběr vhodných výrazů omezíme na: možná, že se vyjasní, vypadá to, že se spustí liják, teď by měly padat kroupy, ten vítr je podezřelej, atd.

Jestliže tři neděle přelí v jednom kuse, předpovídáme brzký obrat ve slunečno. Jinak to ani být nemůže. Stejně postupujeme v opačném případě.

Při předpovídání si počínáme takto: ráno se vysoukáme ze spacáku a rozhlédneme se po rozzářené letní obloze. Zatímco se kamarádi radují z pěkného dne, starostlivě prohodíme: „No, nevím jestli to vydrží, podívejte se na ty brabence!“ Mravenčště u vašich nohou se sice hemží normálně, ale všichni mají dojem, že znáte víc než oni. Odpoledne sledujete vývoj počasí a v případě, že neprelí, neříkáte nic. Ale když vás náhodou přepadne lijávek, okamžitě upozorníte na to, že už ráno jste věděli, jak se počasí skazí.

Vidíte sami, že předpovídání počasí je velmi jednoduché. Zkuste to, a zasloužený obdiv vás nemine.

K A V Ě

HRST POCHVAL VYSOČINĚ/UTĚŠITELCE

Vysočino, kraji rodný
tys byl ke mně vždy tak hodný ...
Proto pěju tobě chválu
a přeju ti věčnou slávu.

Když vidím tvou krásu,
tak se na ní pasu.
Já se na ní popásám,
hlavičkou si potřásám.
Ano, ano, ano, ano,
tobě budiž požehnáno.
Za to, že se můžu pástí
a hlavičkou chvalně třásti.

Kdysi jsem se žalem chvěl,
tys však náruč rozevřel,
a já v tvojem objetí
byl naplněn dojetím.
Našel jsem tam útěchu
tak potřebnou člověku
zdeptanému od lidí,
kteří si jen závidí
a čistou duši nevidí.

Vysočino,
och, och, och,
Vysočino,
kdybych moh
pozlatit tě celičkou.
Vysočino,
och, och, och,
Vysočino,
kdybych moh
oblažit tě písničkou ...
Ano, pro tě, Vysočino,
rád udělám cokoli,
protože mě u srdíčka
už vůbec nic nebolí:
utěšilas, potěšilas,
rány kruté zahojilas.
Já teď opět plesám, skáču,
a radostí pláču.

MNE VÝBAVA NA ZLACENÍ

VYSOČINO

BOKORYS

NÁRYS

Zdeněk

remisová
PŮLKA

